

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Oberösterreich

Strona pozwana: ČEZ, a. s.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 16 pkt 1 lit. a) konwencji brukselskiej — Jurysdykcja wyłączna w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Prewencyjne powództwo o zaniechanie emisji powodowanych przez elektrownię atomową położoną w sąsiednim, nie należącym do Unii Europejskiej państwie, na nieruchomość rolną

Sentencja

Artykuł 16 pkt 1 lit. a) Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej po raz ostatni Konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji należy poddać wykładni, zgodnie z którą wytoczone w postępowaniu przed sądem odsyłającym na podstawie art. 364 ust. 2 austriackiego kodeksu cywilnego (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch*) powództwo o zaniechanie rzeczywistych lub potencjalnych emisji na nieruchomość stanowiącą przedmiot prawa własności strony występującej z powództwem, powodowanych przez promieniowanie jonizujące emitowane z elektrowni atomowej położonej w sąsiednim państwie, nie należy do zakresu zastosowania tego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 251 z 09.10.2004.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 maja 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo)) — Yvonne Watts, The Queen przeciwko Bedford Primary Care Trust, Secretary of State for Health

(Sprawa C-372/04) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Krajowy system opieki zdrowotnej finansowany ze środków państwowych — Koszty medyczne poniesione w innym państwie członkowskim — Artykuły 48 WE-50 WE i art. 152 ust. 5 WE — Artykuł 22 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71)

(2006/C 165/11)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yvonne Watts, The Queen

Strona pozwana: Bedford Primary Care Trust, Secretary of State for Health

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Civil Division) — Wykładnia art. 48, 49, 50, 55 i 152 ust. 5 WE oraz art. 22 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 28, str. 1), jak również rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem nr 118/97 — Warunki zwrotu kosztów hospitalizacji powstałych, bez uprzedniej zgody, w państwie członkowskim innym niż państwo instytucji właściwej

Sentencja

- 1) Wykładni art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. należy dokonywać w ten sposób, że aby móc odmówić zgody, o której mowa w ust. 1 lit. c), i) tego przepisu z uwagi na termin oczekiwania na leczenie szpitalne, instytucja właściwa jest zobowiązana ustalić, czy termin ten nie przekracza terminu możliwego do przyjęcia w świetle obiektywnej oceny medycznej potrzeb klinicznych zainteresowanego uwzględniającej wszystkie parametry składające się na jego stan chorobowy w chwili złożenia lub ewentualnie ponowienia wniosku o udzielenie zgody.
- 2) Artykuł 49 WE stosuje się do sytuacji, w której osoba, której stan zdrowia wymaga opieki szpitalnej udaje się do innego państwa członkowskiego i tam za wynagrodzeniem otrzymuje tę opiekę bez potrzeby określenia, czy usługi szpitalne zapewniane w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej, do którego należy stanowią same w sobie usługi w rozumieniu postanowień dotyczących swobody świadczenia usług.

Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by pokrycie kosztów opieki szpitalnej, która ma być udzielona w ośrodku położonym na terytorium innego państwa członkowskiego było uzależnione od uzyskania uprzedniej zgody instytucji właściwej.

Odmowa uprzedniej zgody nie może opierać się jedynie na istnieniu list oczekujących służącej planowaniu i zarządzaniu ofertą szpitalną zgodnie z wcześniej ogólnie ustalonymi priorytetami klinicznymi, bez dokonania w każdym indywidualnym przypadku obiektywnej oceny medycznej stanu chorobowego pacjenta, jego historii, prawdopodobnego przebiegu choroby, stopnia bólu lub rodzaju niepełnosprawności w momencie złożenia lub ponowienia wniosku o wydanie zgody.

Skoro termin wynikający z list oczekujących okazuje się przekraczać termin możliwy do przyjęcia zważywszy na obiektywną ocenę medyczną wszystkich wymienionych elementów, instytucja właściwa nie może odmówić żądanej zgody opierając się na przyczynach wynikających z istnienia list oczekujących, podnoszonego naruszenia zwykłego porządku priorytetów związanych ze stopniem pilności poszczególnych przypadków oczekujących na leczenie, bezpłatności opieki szpitalnej udzielonej w ramach danego systemu krajowego, obowiązku przewidywania szczególnych środków finansowych w celu pokrycia kosztów leczenia, które ma być przeprowadzone w innym państwie członkowskim lub porównania kosztów takiego leczenia z równoważnym leczeniem we właściwym państwie członkowskim.

- 3) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji gdy przepisy prawne właściwego państwa członkowskiego przewidują bezpłatność opieki szpitalnej udzielonej w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej, i gdy przepisy prawne państwa członkowskiego, w którym pacjentowi objętemu tym systemem udzielono lub należało udzielić zgody na leczenie szpitalne na koszt tego systemu nie przewidują pokrycia wszystkich kosztów tego leczenia, instytucja właściwa powinna zwrócić temu pacjentowi sumę odpowiadającą ewentualnej różnicy pomiędzy kwotą obiektywnie obliczonego kosztu równoważnego leczenia w ośrodku należącym do rozpatrywanego systemu, ograniczoną w razie potrzeby do wysokości pełnej kwoty przedstawionej za leczenie otrzymane w państwie członkowskim miejsca pobytu, a kwotą, do wysokości której instytucja tego ostatniego państwa członkowskiego jest zobowiązana uczestniczyć na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c), i) rozporządzenia nr 1408/71 na rzecz instytucji właściwej przy zastosowaniu przepisów prawnych tego państwa członkowskiego.

Wykładni art. 22 ust. 1 lit. c), i) rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób, że prawo, jakie przyszanje ono pacjentowi dotyczy wyłącznie wydatków związanych z opieką zdrowotną uzyskiwaną przez tego pacjenta w państwie członkowskim miejsca pobytu, co w zakresie opieki szpitalnej oznacza koszty właściwych świadczeń medycznych jak również wydatki nierozdzielnie związanych z pobytem zainteresowanego w szpitalu.

Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że pacjent, któremu udzielono zgody na udanie się do innego państwa członkowskiego w celu otrzymania tam leczenia szpitalnego, lub któremu odmówiono zgody, czego bezzasadność została później stwierdzona ma prawo żądać od instytucji właściwej pokrycia kosztów dodatkowych związanych z przemieszczeniem się za granicę w celach medycznych o tyle, o ile przepisy prawne właściwego państwa członkowskiego nakładają w ramach systemu krajowego obowiązek pokrycia kosztów odpowiadających kosztom związanym z leczeniem przeprowadzonym w lokalnym szpitalu należącym do systemu.

- 4) Nie jest sprzeczny z art. 152 ust. 5 WE obowiązek instytucji właściwej, na podstawie zarówno art. 22 rozporządzenia nr 1408/71 jak i art. 49 WE, udzielenia pacjentowi należącemu do krajowego systemu opieki zdrowotnej zgody na uzyskanie na koszt tej instytucji leczenia szpitalnego w innym państwie członkowskim, jeśli termin oczekiwania przekracza termin możliwy do przyjęcia zważywszy na obiektywną ocenę medyczną stanu i potrzeb klinicznych danego pacjenta, nie narusza art. 152 ust. 5 WE.

(¹) Dz.U. C 273 z 6.11.2004 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 maja 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Commissioners of Customs & Excise, Attorney General przeciwko Federation of Technological Industries

(Sprawa C-384/04) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuły 21 ust. 3 i art. 22 ust. 8 — Przepisy krajowe służące zwalczaniu oszustw — Solidarna odpowiedzialność za zapłatę podatku VAT — Ustanowienie zabezpieczenia płatności podatku VAT, do którego zobowiązany jest inny podmiot)

(2006/C 165/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners of Customs & Excise, Attorney General

Strona pozwana: Federation of Technological Industries

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Civil Division) — Wykładnia szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: jednolita podstawa wymiaru opodatkowania (Dz.U. L 145, str. 1) — Zakres stosowania art. 21 ust. 3 zgodnie, z którym państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoba niebędąca podatnikiem może ponosić solidarną odpowiedzialność za zapłatę podatku — Oszustwo typu karuzeli podatkowej

Sentencja

- 1) Artykuł 21 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r. oraz dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na to, aby państwo członkowskie przyjęło uregulowania, takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, przewidujące, że podatnik, na rzecz którego zrealizowano dostawę towarów lub świadczenie usług i który wiedział lub miał uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że cały podatek od wartości dodanej — lub jego część — należy z tytułu zrealizowania tej dostawy lub świadczenia usług, czy też jakiegokolwiek wcześniejszej lub późniejszej dostawy